

In memoriam T. Ágoston László

Tasson született 1942. október 14-én, édesanyja Lenkey-lány. Nagyapja és apja asztalos volt, e szakma fortélyait próbálta meg ő is ellesni. Kunszentmiklóson érettségizett, majd 10 évig fizikai munkát végzett Szigethalmon és Budapesten. 1970-től újságíró, majd 1978-ban főiskolai diplomát szerzett. Dolgozott több üzemi, megyei és más országos lapnál is. Sorba jelentek meg cikkei, novellái, majd később regényei. Soha nem feledte születési helyét, ezért vette fel az Ágoston név elé a Tassi előnevet, szerevve pátriájának is méltó elismerést. Budapesten, közelebbről Rákoshegyen élt kedves feleségével Erzsivel és fiával, ifjabb Lacival, aki a Moltopera alapítója, egyben énekes-menedzser. T.Ágoston László 1981-től 88-ig a Honismeret folyóirat szerkesztőbizottságának elnöke, majd 1990-as évek elején az Írók Szakszervezetének tagja, 1991–1992 között az Írók Alapítványa kuratóriumi tagja. 2008-ban a tagjai közé választotta a Magyar Írószövetség. Lakóhelye Rákosmente Irodalmi Műhelyének szintén tagja volt. Történelmi érdeklődése, édesanyja családjának kutatása révén jutott el a *Két Lenkey* című könyve megírásához 2005-ben, amivel nagyban hozzájárult a méltatlanul elfelejtett 1848-49-es hősök életének feltárásához, bemutatásához. Művével járta az országot, sok író-olvasó találkozón vett részt, s így jutott el a mi fatornyos falunkba, Somba is közös barátunk, Maczó János közreműködésével.

Álljon itt mementónak a somi rendezvény meghívója:

Hívjuk és szeretettel várjuk a
NAP Alapítvány irodalmi és közéleti rendezvényére,
melyet a hős aradi vértanúk emlékezetére tartunk

2006. október 6-án (pénteken)

17 óra kezdéssel

Helyszín: Som, Községi Ház

Ady Endre u. 35.

Maczó János felelős kiadó, bemutatja az író és kötetét:

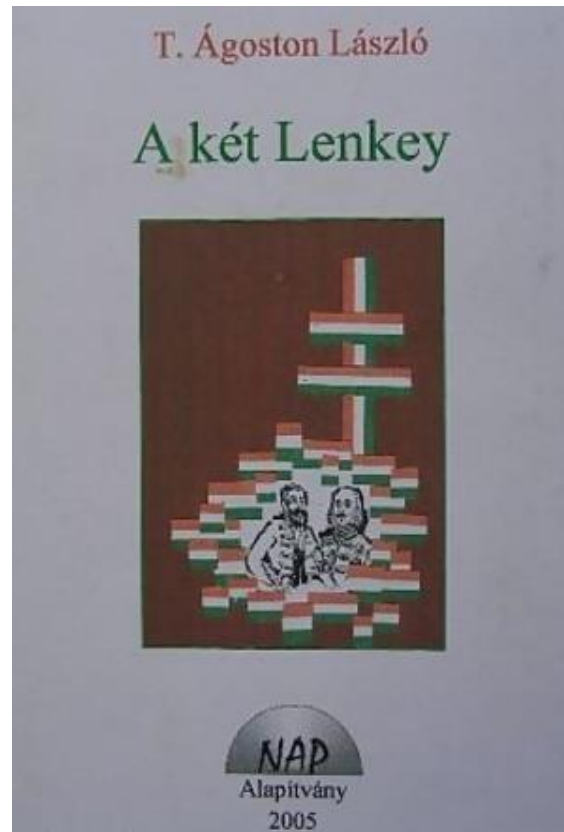
T. Ágoston László:

“A két Lenkey”

A rendezvény házigazdája és fővédnöke:

Lenkey Tibor polgármester

Minden érdeklődőt várunk!

A találkozón gyorsan kiderítettük: ugyanazon a napon születtünk, csak Laci 6 évvel előbb, így azonnal megtaláltuk a közös hangot és a Lenkey rokonságot!

„A Lenkey Társaság születése

T.Ágoston László, p, 11/20/2015 - 00:16

A két Lenkey című regényem története valamikor az 1970-es évek végén kezdődött, amikor édesanyámmal – aki Lenkey lány volt – elutaztunk Egerbe Lenkey János sírjához. Ekkor kezdtem el érdeklődni a tizennegyedik aradi vértanúnak szánt tábornok, és a Lenkeyek sorsa iránt. Az érdeklődésből szenvedélyes kutatás lett. Évekig bújtam a levéltárakat, könyvtárakat, felkerestem a leszármazottakat, míg összeállt bennem a kép a két igazságkereső huszárról; Lenkey Jánosról, akit tábornoki rangig emelt az 1848 – as szabadságharc, s a bátyjáról, Károlyról, aki kétszer is visszautasította a Kossuth által felkínált tábornoki rangot, mert ő nem a ragért, elismerésért szolgálja a hazáját. Végül ezredesi rangban, hadosztály- parancsnokként került Haynau vérbírósága elé. Mindketten Aradra kerültek. János a vértanúságra szánt főtisztek között. (Azért lettek csak tizenhárman, mert őt örületbe kergette a hadbíró és az őrszemélyzet durva bánásmódja, emiatt nem végezheték ki a többiekkel. Hagyták meghalni a cellájában.) Károlyt a volt császári tisztekkel együtt 1850 elején ítélték halálra, s teljes vagyonek Kobzásra. Ezt kegyelem folytán 12 évi vasban töltendő várfogságra változtatták, melyből négy évet kellett letöltenie.

A nyolcvanas évek elejére elkészült a könyv. Szép, kövér dosszié kerekedett belőle, 463 flekk. Elvittem a négy közül az egyik könyvkiadóba. Aztán sorban a többihez is. A kezdeti biztatás után fanyalogva adták vissza, mondván, hogy a történelemszemlélete nem felel meg a közmegegyezésnek. Eltettem az asztalfiókba, s vártam. A rendszerváltás után újra kezdtem a házalást az újonnan alakult se szeri, se száma kiadóknál. Az eredmény mit se változott, mígnem egy nyírségi írotáborban összetalálkoztam Maczó Jánossal, a NAP – Alapítvány elnökével, aki elolvasta, s felvállalta a kéziratot. Tőkeerősnek éppen nem mondható kis kiadó ez az alapítvány, évekbe telt, mire összejött a pénz a kiadáshoz.

Több mint negyed század telt el az adatgyűjtés, és a könyv megjelenése között. A leszármazottak – Lenkey Ágnes és dr. Ney Klára –, akik a legtöbbet segítettek a kutatásban, már mindketten megtértek őseikhez. Nem volt kinek átadnom a nekik szánt tiszteletpéldányt. Aztán egy napon csörgött a telefon. Laky Ágnes hívott, Lenkey Ágnes lánya. Ő Károly – hogy is van ez? – ükunokája. Olvasták a regényt. Tetszett. Szívesen találkozna velem. Találkoztunk. Vele, meg a szépunokákkal is. Aztán egy szép tavaszi napon felhívott Lenkey Péter. „Mit szólnál hozzá, Laci bácsi, ha létrehoznánk egy alapítványt, vagy egyesületet a negyvennyolcas hagyományok és a Lenkey családi emlékek ápolására?” Mit szólhattam volna, hiszen én már harminc éve elkezdtem ezt a munkát?... Így esett, hogy 2007. július 3 - án Budapesten, az Aradi vendéglőben (ahol a vértanúk képe díszíti a falat) Lenkey Péter elnökletével megalakult a Lenkey Társaság Kulturális Örökség Egyesület. És ez alkalomból bemutatta Lenkey Béla – az elnök édesapja – a Lenkey János születésének 200. évfordulójára tervezett emlékbélyeget.

Sürgetett az idő. A kétszázadik születésnapjára szeptember 7-re esett. Új emléktábla kellene a szülőháza, de ezt előbb a város vezetőivel is egyeztetni kell. No igen, de itt a nyár, szabadságra mennek, meg a bíróság is, ahol be kell jegyeztetni az egyesületet... Péter csak bólintott rá, s azt mondta:”sajnos a szeptember hetediké kissé szoros határidő, de a 21-23-i hétvégén megcsináljuk az első Lenkey találkozót Egerben. Készülj föl egy fél órás előadásra a Lenkeyekről, és ha megvan a regényed kézírata a számítógépen, küldd át a nyomdába, hadd tördeljék. A Hadtörténelmi Intézet ad hozzá illusztrációt.” Rábólintottam, ne mondják, hogy én vagyok az ügy kerékkötője, de álmomban se hittem, hogy ezt manapság ennyi idő alatt el lehet intézni Magyarországon.

És eljött a szeptember huszonkettedike, és az egri Szent István Szálló portáján Laky Ágnes, Lenkey Péter, meg az egyesület vezetői fogadták az első nemzetközi Lenkey találkozóra érkező vendégeket. Nem véletlenül írtam, hogy nemzetközi, hiszen Amerikából is érkezett két Lenkey család gyerekestül. Nagy élmény volt együtt látni több, mint száz Lenkeyt és családtagot. Számomra még külön öröm volt, hogy Péter egy könyvvel a kezében fogadott:”nézd meg, Laci bátyám! Ilyennek képzelted?” Igen, A két Lenkey második kiadása volt. Egyelőre kétszáz példányt nyomtak belőle erre az alkalomra. Mindig nagy öröm számomra, ha a saját könyvemet dedikálhatom, ez azonban ünnep számba ment.

Délután összeültünk a szálloda konferencia termében a kétszáz éve született Jánost ünnepelni. Meghallgattuk dr. Kedves Gyula, a Hadtörténeti Intézet igazgató - helyettesének előadását, aki a szabadságharcról és a két Lenkey fivér szerepéről beszélt, dr. Csiffáry Gergely történészt, aki az irodalmi művekben kereste a nyomaikat, s én is elmondtam, amit sikerült kinyomoznom a honfoglaló Keszi törzs Lenkey nevet viselő leszármazottairól.

Vasárnap reggeli után a szálloda kápolnájában istentisztelettel kezdtük a napot. Lenkey István paksi református lelkész tartotta, aki a feleségével és négy gyermekével a találkozó vendége volt. Aztán magasra emelve a háromszínű nemzeti zászlót végigvonultunk a városon a Széchenyi és Kováts János utca sarkán álló szülőházig. A még lepellel borított Lenkei Jánost ábrázoló dombormű – egy egri művésztanár alkotása – mellett ott posztolt a két hagyományőrző huszár. A Himnusz után elhangzó avatóbeszédek nemcsak a száz Lenkey hallgatta meghatottan, hanem az arra járó egriek is. Aztán helyükre kerültek a megemlékezés koszorúi, s a Szózat hangjai elvegyültek a szomszédos templom harangszavával. A viszontlátás reményében búcsúzkodó rég látott, vagy csak most egymásra talált rokonok azzal a felemelő érzéssel ölelték át egymást, hogy e két együtt töltött nap után többek lettek emberségben, hazafiságban, s olyan múltbéli ismeretekkel gazdagodtak, mely a jövőre is hatással lehet.

Magyar Irodalmi Lap”

T.Ágoston László a templomajtó bal oldala előtti harmadik sorban áll (kopaszodó fej, világos barna zakó, bordó ing), míg Lenkey Tibor elől, a második álló sorban bal oldalon, nővére és annak fia felette lévő sorban mögötte, míg felesége az előtte lévő álló sorban, balról a második.

Eger 2007

Az elkövetkező években rendszeresen e-maileztünk egymással, de volt, amikor telefonon is hosszasan elbeszélgettünk a művészetéről, különösen irodalom, történelem, sport és az aktuális közéleti dolgokról. Bátorított irodalmi, könyvírásai, kutatási dolgaimban, örömmel vettem, fogadtam tanácsait. Előbbiekén kívül óhatatlanul előkerült az állatok szeretete, nála Durci macskája, míg nálunk Buksi kutyánk. Természetesen az esetek jelentős részében tőle frissen értesültem a különféle újságokban megjelent kisebb-nagyobb írásairól, a benne megtörténtek, leírtak előzményeiről, visszhangjáról. Sok ezer publikációval a háta mögött élmény volt vele beszélni, levelezni. Szeretettel követte a Lenkey Társaság munkáját, hisz alapítója és Felügyelő Bizottsági tagja is volt.

Munkásságáért az alábbi kitüntetésekben részesült:

- Krúdy Emlékérem (1989)
- a Szabad Magyar Újságírók Szövetsége /Washington/ dicsérő oklevele (1999)
- Országos Milleniumi Pályázat - különdíj (2000)
- Díj a Magyar Rádió irodalmi pályázatán (2002)
- Fehér Mária alkotói díj (2005)
- Lenkey - plakett (2013)
- Bólya Péter alkotói díj (2015)
- Litera-Túra életműdíj (2017-posztumusz)

„Itt születtem én ezen a tájon...” írja Petőfi a Szülőföldemen című versében. Nekem is az Alföld, közelebről a Kiskunság, a Csepel – szigetet körülölelő két Duna – ág összefolyásánál fekvő kis falu, Tass jelenti a szülőföldemet. Abba az itt – ott szikes, itt – ott poros, mégis édes és keserű földbe fúródtak a gyökereim, s ott is maradtak örökre kitephetetlenül. Az otthonom, a lakóhelyem elég gyakran változott az eltelt fél évszázad alatt, de a HAZÁM, őseim földje, ahol az egymást követő Ágostonok nemzedékeinek csontjai porladnak immár három évszázada, nem változott, és nem is változhat soha. Ide kötnek a gyermekkori, az ifjúság tovarebbent emlékei.

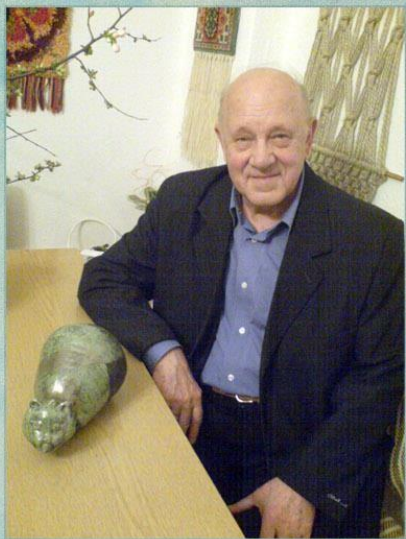
Ide köt a hitem, eleim embersége, és a magamé is, melyet tőlük örököltem.

Az egykor itt letelepült honfoglaló magyarok Árpád unokájáról nevezték el falujukat. Évszázadokon át viselte a település a nemes, azaz a Nömös Tass nevet. Az évszázadok viharai és a Habsburg uralkodók letépték ugyan a tisztaszobák faláról a kutyaöröt, de a nemesség a szívekbe költözött, s ma is ott él tovább.

Az itt egybegyűjtött 33 novella Nömös Tasnak és a nömös tassi embereknek kíván emléket állítani. Emléket úgy, ahogy én láttam őket, példát mutatva az utókor számára, hogy szívükben ők is nömös tassiak maradjanak.

T. Ágoston László

1500 Ft

T. Ágoston László Nömös tassi novellák

Nömös tassi novellák

T. Ágoston László

A két László horgászat közben

Méltán büszke a fogásra

Tudtunk betegségéről, de nem sejtettük, hogy ilyen gyorsan eljön a legrosszabb, melyről kedves felesége, Erzsi értesített.

*“Nem voltam jobb, se rosszabb senkinél,
Mégis a legtöbb: ember, aki él.”
(Karinthy Frigyes: Előszó)*

Fájó szívvel tudatjuk, hogy

T. Ágoston László

2017. július 13-án, életének 74. évében elhunyt.

Drága halottunkat **július 31-én 12 órakor**

a Budapest-Rákoskeresztúri Református templom urnatemetőjében
(1173 Bp. Pesti út 31.)

a református vallás szertartása szerint helyezzük örök nyugalomra.

Kérjük, aki virággal kíván búcsúzni csak egyetlen szállal tegye,
a koszorúk árát a gyászoló család perselyben gyűjti és jótékony célra ajánlja fel.

EMLÉKE SZÍVÜNKBEN ÖRÖKKÉ ÉL !

Hiába készültem a temetésére, mert egy itthoni családi baleset miatt az utam sötét ruhába öltözve nem Budapestre, hanem a Siófoki Kórházba vezetett, de szerencsére nálunk nem történt tragédia!

Köszönet Zsirai László író, költő úrnak, hogy megtisztelt elmondott beszédének és a temetési fotónak a megküldésével.

„Kedves Gyászoló Család! Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Most, amikor a Magyar Írószövetség tagjainak képviselőjeként és a magam nevében búcsúzom T. Ágoston László prózaíró pályatársunktól, akihez több mint három évtizedes barátság fűz, elsősorban a közös irodalmi és személyes élmények bősége áraszt el gondolatban.

Most, amikor földi útjának végén lezárult életműve, visszaemlékszem arra az időszakra, amelyikben ez az út Tassról Budapestre, a magyar irodalomba vezette. Küzdelemmel kövezett út volt. Mégis annyi hányattatáson, mellőzésem jutott keresztül belső lelki tartalékaiból merítve erőt, hogy az Úristentől kapott küldetését a rá jellemző makacs kitartással teljesíteni tudja. Szinte nem múlt el olyan hét, hogy ne egyeztettük volna szakmai sikereink örömeit, vagy ne vitattuk volna meg kudarcaink okát.

A művészeti kultúra képviselőjeként formálta és aggódó figyelemmel óvta mindazt a jót, ami a magyar nép józan lelkének érvényesüléséhez jelentősen hozzájárul. A humanista realizmus jegyében fogant művei, elért díjai jelzik, hogy alkotói pályája kiteljesedett, érdemesnek bizonyult.

„Az ember elméje gondolja meg az ő útját, de az Úr igazgatja annak járását.” – hirdette a szószékről Kálvin János. E gondolat jegyében, az Úr akaratába beletörődve, a jelen alkalomra írt versemmel sóhajtom: nyugodj békében, kedves Laci barátom!

Utolsó üdvözlés

Búcsú T. Ágoston Lászlótól

*A tassi füzek szomorúbbak lettek.
Durci macska nem érti hova tűntél.
Ám szellemedet megőrzik a könyvek,
s feloldódik bennük a tovatűnt tél.
Itt maradt szatíráid napsütése,*

*egy-egy mosoly, mit olvasóknak küldtél.
Szívükben él álmaid szívverése
tovább, miközben messze menekültél.*

*Hova Kopré hív s isteni társaság,
folytathatjátok a sors-adomákat.
Ezer jelképes ölelés vár ma rád,
utolsó üdvözet, szeretet, bánat.*

Zsirai László”

Elhangzott T. Ágoston László ravatalánál a Budapest-Rákoskeresztúri Református templom
urnatemetőjében, 2017. július 31-én, 12 órakor.

Laci barátunk: emléked velünk él, nyugodj békében!

Lenkey Tibor